

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 369/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti C., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. J. M., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Okresného súdu Zvolen z 15. októbra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 59/2009 a Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. marca 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 43 Cob 26/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti C., s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti C., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkami Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) z 15. októbra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 59/2009 a Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 18. marca 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 43 Cob 26/2010.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla, že sa na okresnom súde domáhala proti žalovanému W. *„určenia neúčinnosti prevodu záväzku podľa § 478 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb.“ v znení neskorších predpisov (Obchodný zákonník) (ďalej len „Obchodný zákonník“)* zo žalovaného na tretiu osobu, proti ktorej bolo v máji 2009 začaté reštrukturalizačné konanie na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2 R/2/2009.

Sťažovateľka dôvody žaloby oprela najmä o to, že tretia osoba, ktorá sa po predaji podniku stala povinnou osobou z titulu záväzku voči sťažovateľke, sa dostala ihneď do úpadku, a teda sa nepochybne zhoršila vymožitelnosť záväzku sťažovateľky z kvantitatívneho a kvalitatívneho hľadiska.

Sťažovateľka tvrdila, že *„spoločnosť W. tak bola v lepšej platobnej kondícii vzhľadom na predaj podniku, dlhú obchodnú históriu a obchodné vzťahy v rámci zachovaného predmetu podnikania..., vrátane tých, ktoré vyžadujú špeciálne povolenia, ktoré má v Slovenskej republike len zopár subjektov (vývoj a výroba špeciálnej vojenskej techniky, obchodovanie s vojenským materiálom, prevádzkovanie dráhy), tiež vzhľadom na*

výšku základného imania odporcu v porovnaní so spoločnosťou W., a. s. ako aj vzhľadom na neexistenciu iných záväzkov súvisiacich s predaným podnikom...“

Okresný súd žalobu zamietol rozsudkom z 15. októbra 2009 z dôvodov, ktoré spočívali „*v presvedčení súdu o absencii pasívnej legitímácie na strane W. ako žalovaného a jeho presvedčenia o tom, že žalovaným mala byť spoločnosť W. ako aj presvedčenia o nesplnení dôvodu o nepochybnom zhoršení vymožitelnosti záväzku, ku ktorým však nevykonal ďalšie sťažovateľom navrhované dôkazy, ktoré navrhoval počas pojednávania vo veci samej - oboznámenie sa s reštrukturalizačným plánom a výsluchom navrhovaného svedka S., ktorý sa zúčastnil na prvej schôdzi veriteľov v reštrukturalizačnom spoločnosti W. ako jej zástupca a ktorý sa vyjadroval aj k rozsahu predpokladaného uspokojenia veriteľov...“.*

Ani argument okresného súdu „*o absencii pasívnej legitímácie na strane spoločnosti W., s ktorým sa čiastočne stotožnil aj Krajský súd v Banskej Bystrici neobstojí, nakoľko v prípade odporu podľa ust. § 478 ods. 1 Obchodného zákonníka ide o špeciálnu odporovaciu žalobu, ktorá musí smerovať proti tomu, kto sa zbavil záväzku, keďže celý úkon zmluvy o predaji podniku je voči žalobcovi naďalej účinný. Vo vzťahu k prevodu záväzku je to dlžník, kto má prospech zo zbavenia sa tohto záväzku, vo vzťahu k prevodu majetkových hodnôt je to nadobúdateľ týchto majetkových hodnôt. Záver... o tom, že nadobúdateľ záväzku má z neho prospech je preto absurdný a záver Krajského súdu o tom, že spolu so spoločnosťou W. ako pôvodným dlžníkom musí byť žalovaná aj spoločnosť W. ako nový dlžník je rovnako nesprávny, nakoľko takéto nerozlučné procesné spoločenstvo nevyplýva zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku Slovenskej republiky.“*

Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom poukázala najmä na nesprávne právne posúdenie veci, nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 478 ods. 1 Obchodného zákonníka a neúplne zistený skutkový stav.

Krajský súd 18. marca 2010 potvrdil rozhodnutie okresného súdu, hoci sa nestotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa v celom rozsahu a nevykonal ani navrhované dôkazy.

Sťažovateľka sa domnieva, že vyššie uvedeným konaním krajského súdu „*bolo a je porušované základné právo... vyplývajúce z ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy..., čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., právo na účinný prostriedok nápravy podľa ust. čl. 13 Dohovoru a práva na ústavne konformný výklad zákonov v zmysle ust. čl. 152 ods. 4 Ústavy...*“ a tiež došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, „*keď porušovateľ svojim rozhodnutím odoprel ochranu majetkovému právu sťažovateľa resp. zasiahol v rozpore s cit. ustanoveniami do obsahu sťažovateľovho majetkového práva z obchodného styku, ktoré je chránené čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a vzniklo pri podnikaní v súlade s ust. čl. 35 ods. 1 Ústavy...*“.

Krajský súd tiež „*nesprávne, ak vôbec, aplikoval aj ust. § 91 O. s. p. o procesnom spoločenstve, nakoľko dôvody, prečo sa stotožnil s argumentáciou o absencii pasívnej legitímácie na strane spoločnosti W. žiadnym spôsobom neuviedol. Skutočnosť, že navyše tieto svoje závery ani bližšie neodôvodnil sú v rozpore s požiadavkami kladenými na odôvodnenie rozsudku uvedenými v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. a svedčia o arbitrárnosti odvolacieho rozsudku Krajského súdu...*“.

Sťažovateľka na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd vydal toto rozhodnutie:

„*1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo vlastníť majetok zaručené v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 15. 10. 2009 vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 14 Cb 59/2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. 03. 2010 vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 43 Cob 26/10 porušené bolo.*

2. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo sťažovateľa podľa čl. 13 Dohovoru ako aj základné právo vlastníť majetok zaručené v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. 03. 2010 vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 43 Cob 26/10 porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. 03. 2010 vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 43 Cob 26/10 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

4. Porušovatelia sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 303,31 EUR do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu, v tomto prípade všeobecných

súdov rozhodujúcich v spore sťažovateľky, nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 66/08 a IV. ÚS 176/05).

Ústavný súd preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti v naznačenom smere, predovšetkým možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov a základným právom upraveným v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, porušenie ktorých sťažovateľka v sťažnosti namietala.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. z 15. októbra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 59/2009

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu, ktorým zamietol jej žalobu, konštatuje, že pre nedostatok právomoci nie je príslušný na rozhodnutie o tejto časti jej sťažnosti. V čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž zakotvená zásada subsidiarity ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom, podľa ktorej je ústavný súd oprávnený rozhodovať o ochrane základných práv a slobôd iba vtedy, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. V danom prípade o rozsudku okresného súdu (odvolaní sťažovateľky proti nemu) rozhodoval krajský súd ako súd odvolací, t. j. sťažovateľka sa domáhala ochrany svojich práv právnymi prostriedkami v systéme všeobecných súdov. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. III. ÚS 95/07, III. ÚS 308/2010, III. ÚS 209/2010).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 43 Cob 26/10 z 18. marca 2010

K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu prístupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 48 ústavy). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť

všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) napr. v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko konštatoval, že podľa štandardnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené. Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom. Podľa rozsudku ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu z citovaných článkov ústavy a dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (*mutatis mutandis* I. ÚS 56/01).

Ústavný súd vychádzajúc z týchto skutočností je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a tvrdeným porušením práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde domáhala určenia, „že prevod záväzku žalovaného zaplatiť mu sumu 3.502,49 Eur (105.516,- Sk) s príslušenstvom titulom kúpnej ceny za tovar dodaný žalovanému na spoločnosť W., a. s., K... na základe zmluvy o predaji podniku zo dňa 29. 04. 2009, uzatvorenej medzi žalovaným ako predávajúcim a spoločnosťou W., a. s. ako kupujúcim, je voči žalobcovi právne neúčinný“.

Okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol z dôvodu, že síce podala žalobu včas podľa § 478 ods. 1 Obchodného zákonníka, ale nepodala ju proti pasívne vecne legitimovanému účastníkovi konania, a to z dôvodu, že „*žalovaný prospech z predaja podniku nemal, pretože zmluvou o predaji podniku previedol na spoločnosť W. a. s. vlastnícke právo k hnutelným aj nehnuteľným veciam, práva aj iné majetkové hodnoty, ktoré slúžili k prevádzkovaniu podniku žalovaného, pričom kúpna cena za predmet zmluvy o predaji podniku bola v zmluve dohodnutá na sumu 1.350,- Eur, čo nepokrýva záväzok žalovaného voči žalobcovi ani len na istine (3.502,49 Eur). Žalovaný je tak bez akéhokoľvek aktívneho majetku...*

Poukázal aj na to, že žalobca sa domáha zaplatenia svojej pohľadávky aj v reštrukturalizačnom konaní vedenom na OS Banská Bystrica pod sp. zn. 2 R 2/2009, pričom reštrukturalizácia nie je likvidačným procesom, ale naopak procesom ozdravenia. V reštrukturalizačnom konaní je možné odôvodnene predpokladať väčší rozsah uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu na jeho majetok. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa nepovažoval za potrebné vykonať dôkaz navrhovaný žalobcom, a to výpoveď svedka S. a rozhodol tak, že návrh žalobcu zamietol...“.

Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd konštatoval, že „*súd prvého stupňa v tomto prípade dostatočne zistil skutkový stav a zistené skutočnosti správne posúdil, keď návrh žalobcu zamietol, aj keď odvolací súd má výhrady voči niektorým častiam odôvodnenia napadnutého rozsudku*“.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí okrem iného citoval ustanovenia § 476 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka týkajúce sa zmluvy o predaji podniku a tiež súvisiace ustanovenia § 477 ods. 1 a § 478 ods. 3 Obchodného zákonníka a urobil aj výklad sporného ustanovenia § 478 Obchodného zákonníka, ktorý síce sťažovateľka nepovažuje v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy, ale podľa názoru ústavného súdu takéto odôvodnenie dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na samotnú podstatu namietaného konania, a preto jeho obsah neosvedčuje okolnosti majúce za následok porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Tento názor ústavný súd nepovažuje ani za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Výsledok interpretácie príslušných ustanovení

Obchodného zákonníka považuje ústavný súd za logický a dostatočný, majúci základ v aplikovanej právnej úprave a v konečnom dôsledku nemôže vyústiť do spochybnenia právnych záverov krajského súdu, ktoré sú iba odlišné od právnych argumentov sťažovateľky.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. III ÚS 419/08), sťažnosť odmietol v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Keďže sťažovateľka namietala porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 1 dodatkového protokolu z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy a dodatkového protokolu, ktoré mali byť podľa nej taktiež porušené. Pretože ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších sťažovateľkiných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ani podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

4. Napokon sťažovateľka (zastúpená kvalifikovaných právnym zástupcom) v petite sťažnosti namietala aj porušenie svojho práva podľa čl. 13 dohovoru, v odôvodnení však neuviedla žiadne dôvody, v čom vidí porušenie tohto práva, a preto ju ústavný súd v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2010